

Tartalom

- Jöttünk, láttunk, győztünk!
 - "Színház az egész világ"
 - Rómeó és dr. Virágos
 - Miklós napja
 - Riport Király Barbarával
 - Révai Farsangi Bál
 - 35 arc a Révaiból
 - Búcsúzik a 4.A
 - Lilliputi emberke
 - Esszé
 - Egy arc a Révaiból
 - Eredmények
-

Jöttünk, láttunk, győztünk!

Hát, megnyertük...

Ehhez szükségünk volt egy találó névre, jó ötletekre, összetartó osztályra, néhány vezéregyéniségre, szponzorokra, segítőkész osztályfőnökre, a tanárok megértésére és persze a szavazataitokra. Most bepillantást nyújtunk a fekete színfalak mögé. Az első nehézséget a névválasztás jelentette. A többi osztály már javában kampányolt, mikor nekünk még nevünk sem volt. A Last-E, a Team-E és a Super-EEE mellett sok más lehetőség is felvetődött, mígnem egy délután a Zöldfában a rántott csirke mellett megszületett az E IN BLACK. Ez annyira fellelkesített mindenkit, hogy utána napokig az egész osztály szponzorokért rohangált. Több helyről kapásból kidobtak minket, és olyan is volt, aki értetlenül ránk meredt és megkérdezte: "Mi az a diákdiriválasztás?". Mi ezek után sem láttunk túl sötéten a helyzetet.

A kampányt végül két héttel később kezdtük, mint a többi osztály, ami sokaknak talán fel sem tűnt. Ettől kezdve azonban naponta hallhattatok rólunk. Rengeteg ajándékot nyerhettetek az EIB-s kártyákkal, hét egész osztály beszállt a körömcsatába és a nyakkendőgyűjtő versenyre is bőven akadt jelentkező. Minden osztály kapott legalább egy tortát és sok sütit is kiosztottunk.

Tanárainknak nem kis türelemre volt szükségük akkor, mikor a terembe belépve füstölő-, tempera-, zsírkréta-, filctoll-, plakát-, süti- és lufihalmok lepték el a tanári asztalt, mellette pedig a Men in black üvöltött a magnóból. Állandósult osztályunkban a kérdés: Ha kihívnak felelni, kimész?

Soha nem jöttünk még ilyen szívesen iskolába, mint az elmúlt hónapokban. Többször előfordult, hogy reggel hatkor már itt voltunk és még este hatkor is plakátokat festettünk. A sok együtt töltött idő ellenére csak ritkán fordultak elő kisebb viták.

Az EIB-buli hozzávalóit a plakátokon olvashattátok, november 28-án pedig megtudhattátok, hogy mi sült ki belőle. 1000 palacsinta biztos... Rengeteg süti és szendvics várt rátok. Az éhesebbek már hatkor ott voltak. A több mint 100 liter üdítő már háromnegyed kilenckor elfogyott, úgyhogy kénytelenek voltunk utánpótlásról gondoskodni. Kicsit furcsán néztek ránk a vasútállomáson, amikor végigvonultunk a narancs-szörpökkel fehér ingben és fekete nyakkendőben, EIB-s kártyákkal. Hát, ilyet sem látnak többször...

A közös bulira már hetek óta gyakoroltuk a táncot, főleg a tesiórákon. Stéger Ildikó tanárnő és Kolozsváry tanár úr már frászt kapott, amikor meglátták, hogy megint magnóval vonultunk be sorakozni. December 12-én aztán mi kaptunk frászt, amikor megláttuk, hogy milyen kicsi a színpad. Ettől függetlenül sikerült jól előadnunk a táncot.

Aki nem látta, az megnézhetette a választás előtti napon, az udvaron. Utána ti is megmutathattátok tánctudásotokat. Nemcsak a tánc miatt égtünk a láztól, hanem azon izgultunk, hogy második újságunkat még a választás előtt ki tudjuk osztani. Az ötödik órában mindenki az aranyköpéses újságot vagdosta E alakúra és aznap még ki is adtuk.

A választás napján már negyed hétkor az iskolában voltunk és foglaltuk a helyet a lépcsőn, ahol nyolcig rekedtre ordítottuk magunkat. Amit a következő órákban éreztünk, azt nem lehet leírni. Kósza hírek terjengtek a folyosón arról, hogy sokan szavaztak ránk.

Az eredményhirdetés alatt a tanári asztal körül álltunk, és fogtuk egymás kezét. Gyanús volt, hogy egyre több tanár jött be a termünkbe. Valószínűleg egész életünkben emlékezni fogunk arra a pillanatra, amikor kihírdették a második helyezettet. Utána már semmit sem lehetett hallani a sikítózástól, ordítózástól. Felkaptuk a pezsgőket és lerohantunk az udvarra ünnepelni. Nagyon boldogok voltunk, és most is csak annyit mondhatunk, mint akkor:

KÖSZÖNJÜK RÉVAI!!

11.E - E in Black

"Színház az egész világ"!

Révai-napon a sokak által ismert színpadi és filmszínészt, **Oszter Sándort** láthattuk vendégül. Beszámolt a Révaiban töltött és általában a gimnáziumi évekről, a megnyert színvonalas szavalóversenyekről és Helikonokról, irodalmi szervező tevékenységéről, megvalósulatlan tervekről és jól bevált jóslatokról, személyes élményeiről a szakmában, barátságról és emberi megbecsülésről - "minden komolyabb filozófiai bölcsekedés nélkül".

Mindenről rendkívül bőven és színesen, vérbeli előadóként mesélt. A legapróbb részekre is kitért, amelyek valamennyire érdekesek lehettek számunkra, és valóban olyan figyelemfelkeltő módon beszélt róluk, hogy a néma csak a "közönség" értő morajlása törte meg olykor-olykor. Egyszóval mindenről olyan bőszavúan nyilatkozott, hogy már nem is volt szükséges kérdéseket feltennünk, hiszen jóformán minden kíváncsiságunkra megadta a választ.

Kifogyhatatlan mesélőkedve egészen derűs légkört teremtett; mindenki feszült figyelemmel hallgatta kedélyes történeteit. Azt hiszem, nem hazudok, ha azt mondom, hogy egy igazán hangulatos délelőttöt töltöttünk el a gimnázium egykori nagyrabecsült diákjával, **Osztér Sándorral**.

Rómeó és dr. Virágos

Szombat reggel félholtan kelek ki az ágyból, s felteszem a kérdést: "Miért kell ma nekem suliba mennem?" A válasz villámként suhant át az agyamon. Révai nap van! Gyors öltözés, rohanás a buszhoz s egy fél óra múlva már ott állok a mozi előtt.

Még nagyon kevesen vannak, s úgy látszik, korán értem ide. Lassan azért megérkezik mindenki, s kezdetét veszi az előadás. Sokak öröme a nagy sikerű Shakespeare drámát, a "Rómeó és Júliát" láthattuk. A film közben sokan véleményüknek hangot is adva "nyilatkoztak" a filmről, amely általában a nemtetszésre engedett következtetni. Személy szerint én másodszorra is nagyon élveztem az izgalmakban és fordulatokban gazdag művet, mely a híres párt a 20. század modern világába helyezve mutatta be. A közel 2 órás film után az iskola felé vettük utunk, s elfoglaltuk helyeinket a kijelölt termekben. A többféle előadás közül én az orvosi pályáról szólót választottam, mivel ez áll hozzám a legközelebb, lévén hogy szüleim mindketten orvosok. Röviddel 10 óra után

megkezdte előadását dr. Virágos Imre, háziorvos. Azalatt az 1 óra alatt mindent megtudhattunk az orvosokról egészen az általános iskolától kezdődően. Átéltük egy béka boncolásának kínos perceit, vagy egy vizsga iszonytató gyötrelmeit. Ezenkívül tippeket kaptunk, hogy mit érdemes csinálni és mit nem, tanuló éveink alatt. Az előadásnak egy nem túlzottan aktív kérdéskörrel lett vége, melyből még azt is megtudhattuk, hogy melyik beteget érdemes megtartani a pontok szempontjából. A doktor úr produkcióját hatalmas tapsvihár zárta.

Kevéssel dél előtt léptem ki az iskola kapuján. Felszálltam a buszra és ugyanolyan gyorsan mentem el, mint ahogy jöttem. Itthon újra átgondoltam a történeteket, s levontam a következtetést: "Igaz ugyan, hogy ez a szombat számomra túl korán kezdődött, de megérte. Tulajdonképpen nagyon jól éreztem magam és remélem, hogy jövőre is ugyanolyan jó lesz ez a nap, mint amilyen most is volt."

Kocsis Adrienn 10.A

Miklós napja

December 6. általánosan: erről a nappól mindenkinek az egész világon, kicsiknek és nagyoknak egyaránt a Mikulás jut az eszébe (vagy éppen a krampusz). Nekünk - révaisoknak - még valami, vagyis inkább valami mást is jelent ez a nap: Révai Miklóst, akinek neve alatt 210 éves múltat tekinthet vissza a "Nagymúltú". Minden év e napján az iskola valamilyen programot szervez a névadó tiszteletére.

1997. december 6.: Először az iskola tanárai és diákjai részt vettek a Rómeó és Júlia c. mozifilm, amelyet a Rába Moziban vetítettek. Hallottam olyan véleményeket, hogy a film túl érzélgős volt, de ezzel én személy szerint ezzel a véleménnyel nem tudok egyetérteni. Sőt. Nagyon tetszett maga az ötlet, hogy ezt a régi történetet a mi korunkba ültessék át. Egy kicsit rossz volt, hogy még a gondolataim sem hűltek ki és egyszerre folytatni kell a "rendes, megszokott, mindennapi kerékvágást": a mi osztályunknak azzal, hogy a Kisalföld szerkesztőségét megleljük. Varga Lajos úr, aki maga is révais diák volt hajdanán, mutatta meg nekünk a nyomdát és a munkatermet. Az osztály többsége nagyon érdekesnek találta a látogatást, bár voltak ellenvélemények is. Néhány vélemény a látogatásról:

"Szerintem nagyon érdekes volt, én amúgy is újságíró szeretnék lenni."

"Tetszett a modern berendezés, a sok számítógép ellenére nem volt személytelen a berendezés."

"Sajnálom, hogy nem tudtuk meglelteni a nyomdát működés közben is."

Vélemény az újságról:

"Szerintem túl sok benne a reklám és a hirdetés, s kevés olyan cikk van, amely lekötne az ember figyelmét."

"Én csak az Új Generációt szoktam olvasni benne."

"Túl sok benne a helyi dolog, kevés benne a politikai rész."

Mindent félretéve azt hiszem, megérte ez a nap, még ha nem is éltünk át olyan érdekes és izgalmas perceket, mint amilyenek a filmek mutatják az újságírást.

Kovács Anna 12.F

Riport Király Barbarával

Ezúttal *Király Barbarával* készítettünk riportot. A 2.C osztályba jár, *Magyarország KENDO bajnoka*, és 1997-ben az év sportolójának választották ebben a sportágban.

Barbi, hogyan kerültél kapcsolatba ezzel az eléggé ismeretlen sporttal?

Zámolyon élek. Itt '89-ben kezdték el a KENDO oktatást. A bátyám kezdettől fogva eljárt edzésekre, ő általa ismertem meg ezt a sportot. Én '92-ben kezdtem járni.

Valamit mesélj a kendoról!

Ez egy ősi japán harcművészet. A szamurájok háborúban karddal küzdöttek, és később ebből alakult ki a mai formája. Gyakorlás során alakult ki a ma is használt védőpáncél, a bogu. Mi kard helyett bambuszkardot használunk.

Milyen versenyeken vettél részt itthon és a "nagyvilágban"?

Kezdtem kisebb házi versenyeken, országos gyermek bajnokságokon voltam. 1996-ban értem el első jelentősebb eredményemet, felnőttek között országos bajnok lettem női kategóriában. Majd válogató versenyen bekerültem a VB válogatottba. Tavaly márciusban részt vettem a Japánban megrendezett kyoti kendo világbajnokságon. Nagy élmény volt számomra megismerkedni a kendo őshazájának kulturális szokásaival és Japán nevezetességeivel. Női csapatversenyen 29 ország mérte össze tudását, ahol az első 8 közé jutottunk, valamint én kaptam meg a legjobb küzdőszellemért járó emléklapet (Fightingspirit-díj). Legutóbb megnyertem a ZNKR Hungária-kupát Veszprémben, ill. ismételt országos 1. helyeztet lettem 1997-ben is.

Mennyi gyakorlás kellet ahhoz, hogy elérd ezt a szintet?

Két és fel évig egy japán mester tanított, ONIZUKA YOSHYUKI. A VB előtt heti négy 3 órás edzésem volt, minden szombat Pestre jártunk a válogatott edzésekre.

Hogy jut idő ennyi verseny és edzés mellett a tanulásra, kikapcsolódásra?

Szabadidőm nem sok van. Ha van, azt tanulásra fordítom. Tavaly a VB miatt sajnos szórakozásra egyáltalán nem jutott időm.

- Ha mégis több időd lenne, mivel töltenéd el szívesen? Mi a hobbyd a kendon kívül?

Szeretek minden más sportot. Szeretek kosarazni, kézizni, biciklizni. Szeretek zenét hallgatni, olvasni.

A balettosoknak nagyon vigyázni kell az alakjukra. Hogy van ez a kendoban?

Nem szükséges a túlzott vékonyság, fő az erő és a jó kondíció.

Ezek után néhány villámkérdés:

Van háziállatod?

Igen, van kutyám, macskám. Volt egy papagájom is, de ő sajnos elhunyt.

Kedvenc kajád, piád?

Szilvásgombóc, tökfőzelék. Őszilé, Fanta.

Hova szeretnél tovább tanulni?

Még nem tudom.

Kedvenc színészed?

Mel Gibson.

Kedvenc színed?

Kék.

Mi a horoszkópod? Szûz?

Oroszlán(y).

Miért jöttél a Révaiba?

Ide vettek fel. :))

Mi a kedvenc vicced?

Inkább egy találós kérdést mondanék. Mi az: 2 lába van, és vérzik? (Egy fél kutya)

Köszönjük, hogy válaszoltál kérdéseinkre. Mivel ma kezdődik életed hátralevő része, szeretnénk sok sikert kívánni ehhez!

Vargán Vikica, Zöld Tímea 10.C

Révai Farsangi Bál

Időpontja: 1998, február 13., péntek

Helye: Magvassy Mihály Sportcsarnok

Program:

Táncbemutató

Nyilas Mihály Blues Band

TNT

Tombola

35 arc a Révaiból

Különböző szavak jutottak az eszembe erről a négy évről: bizonytalanság, új, ellentétek, barátok, kapni, búcsú, "hogymindenért meg kell küzdeni", meg hogy, "meg vár ránk az élet", közhelyek és kifejezések, de mögöttük ott van minden, ami fontos lehet. Érzések, amiket mindannyian megélünk, amiket minden évben százak élnek át, de mi most.

Hiszek abban, hogy ha két ember találkozik, akkor egymás életének részei lesznek, így a búcsúnál valamit mi is itthagytunk magunkból. Cserébe magunkkal visszük az arcok emléket, a diákdiriválasztás képeit, amikor "zöldegeket beszélünk", és telekiabáljuk az iskolát azzal, hogy mi vagyunk a legjobbak, a poénokat, a "világvége-hangulat" mindig, újra visszéterő érzetét, a kémia-termék előtti "fázós" pillanatokot, hogy aztán évek múlva belekezdhesünk az emlékezés játékába.

Persze akkor már nem mi leszünk azok, akik a ballagási ruha színen vitatkoznak, akkor már talán - az Igazgató úr messzemenően reális tervei alapján - az iskolát Horváth Péter Gimnáziumnak fogják hívni, és az Eötvös parkot lezárják a révais diákok tüdejéből futás közben kiáramló magas CO₂-szint miatt.

Hogy folytassam a közhelyek sorát: "valami véget ért", sőt "mindennek vége van egyszer". Remélem az emléken kívül mindenki magával visz néhány címet is, ahol mindig várja valaki a leveleit, és úgy érezheti, hogy van valahol egy ember -nevezhetnénk akár barátnak is-, aki a távolból is aggodó figyelemmel kíséri botladozását.

Nem maradt más hátra, mint az a kis jelképes szertartás úgy május közepe táján, és a nagyon is valóságos búcsú, szóval: köszönünk mindent.

Lencse Andrea 12.B

Búcsúzik a 12.A

Nos. Hol is kezdjem? Az elején esetleg a végén? In medias res: ezt is megértük. Hogy azon kelljen törni a fejünket, hogy mit is írjunk a Búcsúzik a 4.a című cikkbe. Ha megkérnek szóljak vagy írjak valamit a búcsúzásról, az eltelt négy évről és az emlékeimről, először szép szavakat, megható történeteket, fájdalmas búcsúmondatokat keresek. Ha pedig mindezt túl folyékonyan találom, a humorban igyekszem keresgélni. Írjuk meg hát történetünket viccesen! De vajon lehet-e egy vers vagy egy történet esetleg egy képregény olyan egetverően nevetető, ahogy mi azt valóban érzékeljük? Nem. Éppúgy, ahogy nem lehet pontosan olyan megható és érzelmeket kiváltó sem. Talán azért, mert akik ezt a cikket olvassák, fiatalabbak vagy idősebbek nálunk. Ezt csak a "negyedikesek" értik meg igazán. Ezért talán az lesz a legjobb, ha egyszerűen leírom azt, ami eszembe jut arról, hogy "nem szól a dal, szomorú csendes este van".

Történetünk tehát 1994 őszén kezdődött. Tabula rasa. Bizony, mindenki így kezdte: tiszta lappal. Józanéletű diákok voltunk, de már az évnyitón fülünkbe jutottak a "börtönészállomásközöttitégla ház"-ról szóló mesés legendák. Az első nap feltárult előttünk az igazság: Alia iacta est! Tudtuk, hogy nincs visszaút: Takács László ante portas. Persze az első hetek, hónapok (évek) viszonylag felszabadultan teltek. Még mindenki okos volt, szép, becsületes és szófogadó. Senki nem jelentett, nem voltak kibúvók. Mi voltunk az igazi mintaosztály (fenn a fán). Aztán felhangzott az első "horrible dictu factu" is. Erősen váltakozó észjárás tűnt fel a padosorok között, szétszórtan szerelmespárok, néhol ködösödés, félhomály jelentkezett, na meg a csíkos nadrág története. O tempora, o mores, dixeratolim Cicero! Bár Cicero megérhette volna! Elmentünk kirándulni, buliba, élveztük az életet. Csak annyit mondtunk, hogy carpe diem, hiszen in vino veritas (barlangban az igazság). A legnagyobb élményt, fáradságot és pénzvesztést mégis a diákdiri választás jelentette. Visszatértünk a serdülőkorba: lázadoztunk, kiabáltunk, festettünk és minden erőnkkel harcoltunk a Pattanásokért. A kampányban omnia coubra omnes- mindenki mindenki ellen versenyzett, s úgy döntöttünk, mi a "divid et impera" (oszd meg és uralkodj) elvét alkalmazzuk. És sikerült. Vae victis! És jaj az érettségizőknek is! Fantasztikus volt ez a három év, de most már itt az ideje a megfeszített tanulásnak.

Mindenki lázasan készül a felvételre és az érettségire. Ora et labora! Bizony néha imára is szükségünk van órák előtt. Megtanultuk már, hogy a filozófia a tudás halála, és hogy mi az: tanítani és gyönyörködtetni. Túl vagyunk néhány nyelvvizsgán és bizonyítványon, három kiránduláson, négy testneveléstanáron, három matektanáron és rengetegszer rengeteg 45 percen. Lehet, hogy ennyi már bőven elég volt, talán sok is. Esetleg kevés. Ez a következő négy hónapban még mindenki számára eldőlhet. És ha eszembe is jut néha a szomorú dal, hogy "egyszer véget ér a lázas ifjúság", azt hiszem, elmosolyodhatok: hiszen a lázas ifjúság még előttünk áll! **Pilinszky János: Nyitás**

A gyerekkor alkímiája

beteljesül, sikerül végre.

Az érintetlen kapukat,

az álom zsiliprendszerét kinyitják.

Mindenből csönd lesz és közelség.

Picur

gyk:

alia iacta est - a kocka el van vetve

T.L. ante portas - T.L. a kapuknál!

carpe diem - élj a mának

oh tempora o mores - ó idők, ó erkölcsök

vae victis - jaj a legyőzötteknek

ora et labora - imádkozz és dolgozz!

Lilliputi emberke

Abban a nagyszerű élményben lehetett részünk az ideai Révai-napon, hogy meghívásunkat elfogadva személyesen találkozhattunk vele, aki a Révaiból indult és ma is ide tartozik. A Révai öreg diákja. Ő **Vörös Jenő**, aki mint "rövidnadrágos" diák vehette át az első díjat 1936-ban, a Révaiban meghirdetett irodalmi pályázat legjobbjaként. Az akkor alig 16 éves diák számára ez jelentette az irodalmi pálya kezdetét. Ezt követően versenyek és pályázatok követték egymást. Révaiként komoly szerepe volt az iskola irodalmi életében, aktív résztvevője volt a Révai önképző körének. 18-19 évesen írta a Zirmána című szomorújátékát. 1943-ban a Senki földjén címmel jelenik meg versgyűjteménye Lázs Sándor és Németh László János verseivel egy kötetben. Még ugyanebben az évben kezdik közölni verseit a Forrás című irodalmi, képzőművészeti folyóiratban.

Röviddel ezután indul újságírói pályája is. Országos lapokban jelennek meg írásai. Az 1956-os események jelentős szereplője. Lakásán születik meg a Hazánk című független, politikai napilap. A forradalom bukását követően bujkálás, üldöztetés vár rá. 1957 januárjában hagyta el az országot. Hónapokon át különféle táborokban tartózkodtak feleségével, majd Angliába, Londonba költöztek. Évekig hallgatott. Egy későbbi versében ezt így fogalmazza meg: "csendes lettem, mint a tiszta, mély víz". Az a meggyőződés azonban, hogy törődni kell mások sorsával is, adta az erőt, hogy újra tollat fogjon a kezébe. Harminchárom év távollét után, 1990-ben tért haza Magyarországra, Győrbe.

Itt él közöttünk, velünk együtt rója az utcákat, s töltődik apró emberi dolgokból, egy-egy baráti üdvözlésből.

(melléklet)

Útravaló 1998-ra:

"Vigyázz.

Ez		a		nagy		pillanat.
Egy	ember		jön	feléd,		bemutatkozik,
már	tárja	kezeit,		most	lát	legelőször,
rád						néz,
és	elviszi	majd	az	arcod,	a	hangod,
s			őrzi			-
Ne						hazudj.
Ne			halj			meg.
Élj						benne.
Ez		a		nagy		pillanat.

Vigyázz."

(Kosztolányi D.)

"A díszlet gyönyörű volt, csak a színészek folyton elálltak."

Az emberek egyre inkább hasonlítanak ahhoz az íróhoz, aki a bevezetést elkezdve elveszik saját szavai között, és a háromszáznegyvenedik oldal tetején még mindig a mellékszereplők és a háttéresemény tárgyalásánál tart. Mikor aztán a könyvet kinyomtatják - szép színes illusztrációkkal -, kiderül, hogy csak a lényeg hiányzik, és a rengeteg lap akkor se mondana kevesebbet, ha meghagyták volna eredeti piszkosfehér mivoltában. Órákig beszélgetünk anélkül, hogy bármit is mondanánk egymásnak. Valóban, hajlamosak vagyunk megfélemezni róla, hogy nem arról szól a világ, amiért olyan fogcsikorgatva küzdünk, mindent és mindenkit - legfőképpen saját magunkat - félresöpörve az útból. Nem hiszem, hogy tényleg az lenne a legfontosabb, kit milyen egyetemre vesznek fel, milyen zenét hallgat vagy nyer-e a focicsapata. És nem hiszem, hogy ha valaki csöndben megáll egy pillanatra és utánagondol, továbbra is mellét verve fog hőzöngeni addig világhatasztrófa-ként beállított igazáért.

Mennyivel több kincs egy Ember mosolya! Érezni, hogy szeretünk - és szeretnek minket. Persze sokan így védekeznek: "Ez a keserves élet rég leszoktatott az ilyesfajta érzélgősségről..." - és -

"...ezek csak légvárac, nem sokra mész vele!" Feladni roppant kényelmes. Túl egyszerű azt mondani: köszönöm, erre nincs szükségem! "Easy to be hard, easy to say no..."

Természetesen nehéz túljutni bizonyos dolgokon, néha fájdalmas is. De fájdalom nélkül nincs szépség. És inkább hulljon pár csepp könny, mint hogy érzések nélkül, biztonságos, egyenletes száraz melegben kuporogjunk egyedül egy páncélszekrényben! És amikor sikerül mélyen magunkba és a másik szemébe nézni: ő is visszanez. Hirtelen, az összes "nyomasztó" gond nevetségesen egyszerűvé válik. Persze mindenkinek szíve joga, melyiket választja - bár semmiféle cikkely nem szól róla a súlyos és tekintélyes paragrafusokban...

In extenso

Szép az élet... - mondják egyesek.

És a halál milyen? - kérdik mások.

Azt mondtam az Életnek:

"Úgy szeretném hallani a Halált, amint beszél!"

Az Élet megemelte kicsit hangját és így szólt: "Most hallod őt!"

Rossz dolog a gonoszság... - mondják egyesek.

És a jóság milyen? - kérdik mások.

Én megkérdeztem magát, a Jóságot:

"Ki vagy Te?"

"A megértés előtt való megértés, és a megértéstől függetlenül megbocsájtás. Ez vagyok én." - hangzott a válasz.

Az igazságtalanság szégyenletes... - mondják egyesek.

De milyen az igazságosság? - kérdik mások.

"Az igazságosság könyörületesség nélkül embertelenség." - mondta a Szent.

És milyen lehet az emlékezés? - talán találkozás?

S a feledni tudás? - talán szabadság...

filozófiai gondolatok nyomán:

Kézdy Luca S.

Egy arc a Révaiból - Eredics Zsuzsanna

A közelmúltban elolvashattuk az újságokban, hogy ismét sorra került a Magyar Köztársaság jó tanuló jó sportoló '97 díjkiosztó ünnepsége Budapesten. Ezt a díjat összesen 105 tanuló kapta meg. Képviseletet volt majdnem minden sportág és mindhárom (általános, közép és felső) oktatási intézmény. Az idei 105 tanuló között ott szerepelt *Eredics Zsuzsanna* neve is, aki iskolánk 2.D osztályos tanulója, és aki nem csak kitűnő tanuló, hanem kiváló evezős is!

Mióta sportolsz és milyen eredménnyel?

5 éves korom óta folyamatosan sportolok. Először úsztam 8 évig. 2 évig tanultam, majd 6 évig versenyszerűen úsztam. 13 éves korom óta, vagyis 3,5 éve evezek. Nagyon szeretem.

harmadikban: Arany Üstön:

50 méter lány mellúszás 1.(országos)

negyedikben: Arany Üstön:

50 méter lány mellúszás 1.

50 méter lány gyorsúszás 1.

50 méter lány hátúszás 2.

evezésben:

'95-ös Országos Bajnokság:

női tanuló négy pár 1.

női tanuló kétpár 1.

női tanuló egypár 2.

'96-os Országos Bajnokság:

női serdülő négy pár 1.

női serdülő nyolcas 1.

női serdülő egypár 7.

'97-es Országos Bajnokság:

női serdülő kétpár 1.

női serdülő nyolcas 1.

női serdülő négy pár 2.

női serdülő egypár 2.

Európai Olimpiai Reménységek Versenye (Brnoban):

női serdülő kétpár 2. (Horváth Anitával)

A versenyekre hogyan készülsz fel?

Ahhoz, hogy ellenfeleimet (köztük szeretett csapattársamat, Horváth Anitát, aki szintén a Révaiba jár) le tudjam győzni, keményen kell küzdeni. A felkészülést télen, az alapozással kezdjük. Ez főleg erő- és állóképesség-fejlesztő. Tavasszal -vízen- jön a technikai és állóképességi felkészülés. Közvetlenül a verseny előtt pedig a felpörgetés, vagyis sok rövid távot evezünk.

Miért éppen ezt a sportot választottad?

Az úszásban az a különleges, hogy az ember megtanul mozogni a vízben. Könnyedén, szabadon, s ez egy újfajta élmény. Az evezésben pedig azt szeretem, hogy körülöttünk ott a természet. Látjuk, amint tavasszal életre kel, kizöldül minden, s látjuk, ahogy ősszel lassan meghal. Csodálatos lehet egy naplemente, egy ködös reggel, de akár egy esős délután is.

Mesélj egy kicsit a Révai előtti éveidről!

A Móra Ferenc Általános Iskola és Gimnáziumból jöttem. Szerettem ott, jó volt az osztályom. Bár volt olyan, hogy a teremben együtt imádkozott az osztály, nehogy az osztályfőnök hallgassa az iskolarádiót. Ott ugyanis éppen figyelmeztetést kaptunk rossz magatartásunk miatt. Úszóosztályba jártam, így nemcsak délután, hanem délelőtt is edzettünk az uszodában. Az utolsó két évben, mikor már eveztem, egy kicsit kilógtam az osztályból. Az egyetlen rossz az volt, hogy a kitűnőm miatt beskatulyáztak a "jókis lány" szerepébe, s nem is tudtam onnan kiszabadulni.

A magánéletedben szerencsésnek tartod magad?

Nagyon jó családom van. Van egy 13 éves öcsém és egy 21 éves bátyám. Édesanyám tanár a Hildben, édesapám egy hajózási Kft.-nél dolgozik. Bár van egy-két dolog, pl. a lustaság, idegesség, amiről szívesen leszoknék. Meg a torkosság. Ugyanis ha valaki túl sokáig tartogatja a csokiját, én megeszem.

És mi az, amit a sportoláson kívül szívesen csinálsz?

Az olvasás és a képzőművészet. Szeretek általában kitalált dolgokat megalkotni. Pl. fogpiszkálóból házat összerakni.

És mik a terveid a jövővel kapcsolatban? Sport vagy tanulás?

Is-is. A sportot addig szeretném folytatni, amíg eredményes leszek. Ez persze nem azt jelenti, hogy ha egy versenyem nem jól sikerült, akkor abbahagyom. Ameddig esélyem lesz a sikerre. A hobbi szintű sportolást azután is szeretném, folytatni. Szeretnék azonban továbbtanulni, valószínűleg a BME építészmérnöki karán. És talán majd egyszer építészmérnök, belsőépítész vagy statikus lenni.

Bízzunk benne, hogy sikerülni fog, és még sokat hallunk Rólad így, vagy úgy!

Hát bizony elég nehéz minden téren jól megfelelni, különösen akkor, ha több dolgról van egyszerre szó. A siker titka? Akarat és küzdelem. Több nem kell, de nem lehet kevesebb sem!

Bagó Gabriella 11.B

Eredmények

Öveges József matematika és fizika emlékverseny:

Matematika:

2. Zábrádi Gergely IV.F

Fizika:

1. hely - Zábrádi Gergely IV.F

3. hely - Simon Győző III.F

Egyéni összetett:

1. hely - Zábrádi Gergely IV.F

4. hely - Simon Győző III.F

6. hely - Vörös László III.F

Csoport I. hely:

Frank György II.D

Simon Győző III.F

Zábrádi Gergely IV.F

Gyárvárosi Általános Iskola matematika versenyei:

7. osztályosoknál:

1. Lang Péter I.F

5. Kovács Eszter I.F

8. osztályosoknál:

1. Dömötör Csilla II.F

Somogyi Gábor II.F

Megyei angol verseny:

7. osztályosoknál:

1. hely - Németh Enikő I.F

3. hely - Simon Balázs I.F

4. hely - Surányi Sára I.F

8. osztályosoknál:

3. hely - Fodor Csilla II.F

4. hely - Tóth Anita II.F

5. hely - Tóth Zsófia II.F

Nemes Tihamér Számítástechnika Verseny, továbbjutók:*III. kategória:*

Pálfalvi Tamás VI.F; Tamás Bálint VI.F; Berki Lukács VI.F; Karádi Richárd VI.F; Tisza Gergő IV.D; Fazekas Dániel V.F; Vermes Attila V.F

I. kategória:

Agócs András I.F; Dömötör Csilla I.F; Simon Balázs I.F; Somogyi Gábor II.F; Komjáti Szabolcs II.F

Általános iskolások szakosított német versenye:*7. osztály:*

3. hely - Lang Péter

8. osztály:

7. hely - Gombkötő Mónika

OKTV II. fordulójába jutottak:*Fizika II.:*

Tamás Bálint; Tóth Ákos; Göncz Tibor; Karádi Richárd; Kiss Ákos; Léber János; Németh Bottyán; Pálfalvi Tamás; Pozsgai Gábor; Sásdi Attila

Történelem:

Nagy Csongor István; Stoller Katalin

Kémia I.:

Bíró Éva; Brányi Ágota; Csapó Ibolya; Nagy Péter; Poreisz Csaba; Puskás Zsófia; Varga Balázs

Biológia:

Varga Balázs; Pozsgai Gábor; Bán Barbara; Németh Eszter; Bálint Eszter; Korsós Júlia; Tóth Gergely; Tóth Andrea; Podzimek Kata